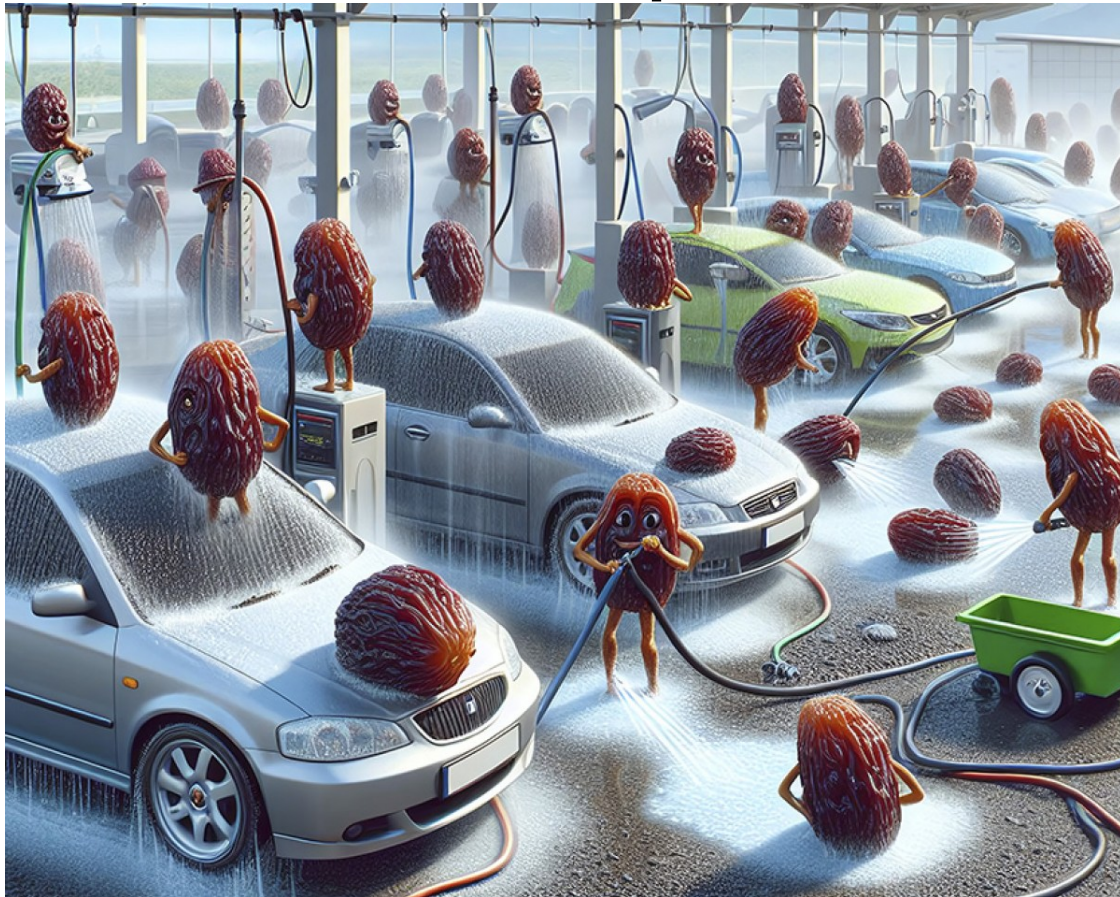

La humanitat i la sequera

Camino tranquil·lament pel carrer quan de cop i volta sento l'inconfusible so d'algú escopint. I el primer que faig és passar-me la mà pel cap, una mania que tinc des de petit, quan vivia a un tercer pis i jugava a coloms francitiradors. Per sort la mà roman seca, així que escanejo el meu voltant per fer una salutació veïnal --ja que al meu barri escopir al terra és un acte ben comú per determinats col·lectius. I allà està, al costat d'un cotxe estacionat i net com una patena. Per sorpresa meva no és cap veí, és un home negre ben embrotat i casualment m'està mirant. «Tu, vine!», em crida, i jo m'hi apropo mentre ell m'observa la dessuadora blanca. «Ideal!», exclama. Rasca una merda seca d'ocell del vidre del conductor, tira muntanyes amunt, hi escup, m'estira de la dessuadora i la frega agressivament contra la femta... «Ha quedat com nou!», valora mentre m'espolsa la dessuadora amb les mans en un acte de respecte que en realitat encara me l'està deixant més fastigosa. «Gràcies! Acabes de fer una petita aportació per combatre la sequera. Saps què penso quan veig un cotxe lluent? Que el propietari és un puto egoista superficial, i la veritat és que li desitjo la mort. Com és possible que portem tants mesos de sequera i els divendres encara vegi cues per rentar el cotxe amb mànega o al túnel de rentat? Com aquest no en veuràs pas, no. No he gastat ni una sola gota d'aigua per deixar-lo brillant, amb els meus propis fluids, principalment saliva, eh! I ni un drap he fet servir, que després l'hauria de posar a la rentadora i no. Tot net amb les meves pròpies mans, amb la meva pell i tot el que ha fet falta. Molt d'esforç, molt! Però ha valgut la pena, pel bé comú i no pas pel bé individual. Putos egoistes de merda... El cotxe és una eina sense més i no un plomall per lluir», explota mentre li regalima una gota pel front que li destenyeix la pell. «M'estic encenent, deixa-me-la de nou!», es refrega la

cara per la meva dessuadora i quan aixeca el cap descobreixo que no és negre: és més pàl·lid que un mort. «Et deixo, que em mereixo una senyora dutxa. Després agafarem el cotxe i cap a la retenció de la C-16 de camí a la segona residència, que tinc el jardí i la piscina climatitzada una mica oblidats, i a gaudir d'un cap de setmana d'esquí, que les estacions ja deuen haver cobert les pistes de neu. Cuida't i recorda: cada gota compta».

L'absurditat humana no té límits. Tant de bo ens assequem com panses i ens extingim.